

Πῶς νὰ λέμε τὴν Εὐχή; (Ἀναγνωστόπουλος Στέφανος Πρεσβύτερος)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ὁ πλέον συνηθισμένος τρόπος εἶναι νὰ λέμε τὴν Εὐχή, εἴτε προφορικὰ εἴτε ψιθυριστὰ εἴτε ἀπὸ μέσα μας μὲ τὸν ἐνδιάθετο λόγο, παντοῦ καὶ πάντοτε. Ἐτσι, στὴ δουλειά, στὸ σπίτι, στὸ δρόμο λέμε: “Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με”. Ὅταν τρῶμε, ὅταν περπατᾶμε καί, εἰδικότερα, ὅταν βρισκόμαστε μέσα στὸ ναό: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με”.

Τὸν πρῶτο καιρὸ, πρέπει νὰ λέμε τὴν Εὐχή προφορικὰ, μὲ τὸ στόμα ψιθυριστὰ, σεμνὰ καὶ ταπεινὰ καὶ μάλιστα, ὅσο μπορούμε συχνότερα:

“Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με... Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με”. Γιατί ἡ φωνὴ ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα, συγκεντρώνει τὸ νοῦ πάνω στὶς λέξεις καὶ ἔτσι, ὁ νοῦς μὲ τὴ σειρὰ του ἀρχίζει σιγά-σιγά νὰ τὶς προσέχει. Ὅπως, λοιπὸν, δὲν εἴμαστε ἀφηρημένοι μπροστὰ στὸν Πνευματικὸ ἢ σ’ ἓνα ἐπίσημο πρόσωπο, ἔτσι καὶ πολὺ περισσότερο δὲν πρέπει νὰ εἴμαστε ἀφηρημένοι, ὅταν κάνουμε Εὐχή, γιὰ ν’ ἀρχίσει ὁ τρόπος αὐτὸς ν’ ἀποδίδει καρπούς. Γιατί, ὅσο πιὸ θερμὴ καὶ πιὸ δυνατὴ εἶναι ἡ Εὐχή, τόσο καὶ τὰ ἀποτελέσματά της εἶναι πιὸ θεάρεστα καὶ πιὸ ὠφέλιμα γιὰ τὴν ψυχὴ μας.

Όταν επιμείνουμε πολύ στην προφορική Εύχή καθ' όλη την ημέρα, ανεξάρτητα από τη δουλειά που κάνουμε, όσο θα περνάει ο καιρός, τόσο και πιο απαραίτητη θα την αισθανόμαστε, καθώς δημιουργείται μέσα μας ένα παράδοξο κλίμα γλυκύτητος και ειρήνης, τόσο που ακόμα και το στόμα γλυκαίνεται, σαν να έχει μέσα του μία γλυκιά καραμέλα, που την πιπιλίζει διαρκώς: “Κύριε Ίησου Χριστέ, έλέησόν με...”.

Έτσι, αϋθόρμητα πλέον, επιθυμούμε και ζητούμε να λέμε την Εύχή, γιατί έχουμε γλύκα στο στόμα και στα χείλη γεύση μελιού. Και τότε, βέβαια, για κανένα λόγο δε θέλουμε να σταματήσουμε το Όνομα του Χριστού. Όταν μας διακόπτουν για τον άλφα ή βήτα λόγο, αισθανόμαστε σαν να μας λείπει κάτι το πολύτιμο, γιατί η ψυχή αισθάνεται την έλλειψη της Εύχης και την αναζητεί. Μόλις όμως ξαναβρεί την εύκαιρία, άμέσως αρχίζει και πάλι: “Κύριε Ίησου Χριστέ, έλέησόν με...”

Η προφορική Εύχή είναι μὲν στάδιο ἀρχαρίων -ὧν πρῶτος εἰμι ἐγώ- ἀλλὰ εἶναι καὶ στάδιο εἰσαγωγικὸ γιὰ ὅλους ἐκείνους, πὺ ἐπιθυμοῦν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ νὰ ἐργάζονται τὴν Εὐχή, ὅσο μποροῦν, ὥστε νὰ δοῦν καλύτερες ἡμέρες στὴ ζωὴ τους, στὴν οἰκογένειά τους καὶ στὸ περιβάλλον τους γενικότερα. Εἶναι δὲ ἐπίμονος καὶ ἀπαραίτητη ἀρχή, γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ τελικοῦ σκοποῦ, δηλαδὴ τοῦ ἁγιασμοῦ τοῦ Ὁρθοδόξου χριστιανοῦ, πὺ πετυχαίνεται μὲ τὴν κατάκτηση τῆς καρδιᾶς ἀπὸ τὸ παντοδύναμο Ὅνομα τοῦ Ίησου Χριστοῦ.

Ὁ χριστιανός, πὺ λέει τὴν Εὐχή, πλουτίζει πνευματικά! Πλουτίζει, ὄντως, ἀπὸ τὶς θεῖες Τριαδικὲς δωρεές ἀλλ' ὄχι χωρὶς κόπους, πειρασμοὺς καὶ σκληροὺς πνευματικοὺς ἀγῶνες, πὺ χρειάζονται, γιὰ νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὰ μύρια πάθη, πὺ ἔχει μέσα του καὶ κυρίως τὴν ψωρο-ὑπερηφάνεια.

Τὰ παραδείγματα πὺ ὑποδεικνύουν, ὅτι ἡ Εὐχή εἶναι δυνατὴ καὶ, μέσα στὸν κόσμο, εἶναι πολλὰ καὶ ζωντανὰ ἀνάμεσα στοὺς χριστιανούς, πὺ ζοῦν καὶ ἀγωνίζονται φιλότιμα, ἐν Χριστῷ.

Ὁ μακαριστὸς πάπα-Χαράλαμπος, μέλος τῆς συνοδείας τοῦ ὁσίου Γέροντος Ίωσήφ τοῦ Ἡσυχαστῆ καὶ προηγούμενος τῆς ἱ. Μ. Διονυσίου τοῦ Ἁγίου Ὁρους, διηγεῖτο ἀπὸ τὴν προσωπικὴ του πεῖρα ὡς Πνευματικοῦ, τὰ ἑξῆς:

“Ἐξομολογῶ κάποιον ἀνδρόγυνο ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη. Ἔχουν τέτοια ἀκρίβεια, πὺ τοὺς θαύμασα. Πρόκειται, πραγματικὰ, γιὰ μία “κατ’ οἶκον ἐκκλησία”.

Ἔχουν τρία παιδιά. Μόλις φύγουν τὰ παιδιά στὸ σχολεῖο καὶ ὁ ἄνδρας γιὰ τὴ δουλειά, ἡ γυναίκα κάθεται μία-δυὸ ὥρες καὶ λέει τὴν Εὐχή. Κατόπιν σηκώνεται, ἀρχίζει τὶς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἐν τῷ μεταξύ ἡ Εὐχή, σαν μηχανή, δουλεύει ἀσταμάτητα, πότε μὲ τὸ στόμα καὶ πότε μὲ τὸ νοῦ. Ὁ ἄνδρας, μόλις γυρίσει ἀπὸ τὴ δουλειά, ἀμέσως θ' ἀλλάξει καὶ θὰ πάει λίγη ὥρα γιὰ προσευχὴ καὶ μελέτη. Αὐτὴ

τὴν τάξη συνήθισαν καὶ τὰ παιδιὰ τους.

Μοῦ ἔγραφε τὶς προάλλες ἡ μάνα: “Τὰ παιδιὰ μας ἔμαθαν νὰ λένε τὴν Εὐχὴ καὶ στὸ σχολεῖο. Ὅταν γυρίζουν ἀπὸ τὸ σχολεῖο, ἔχω τελειωμένες τὶς δουλειές καὶ τὸ φαγητὸ καὶ κάθομαι ξανὰ στὸ προσευχητάρι. Τὰ παιδιὰ μὲ περιέργεια μὲ ρωτοῦν:

-Τί κάνεις ἐκεῖ, μαμά;

-Προσεύχομαι στὸ Χριστούλη, γιὰ νὰ μᾶς φυλάει.

-Μαμά, μπορούμε κι ἐμεῖς νὰ προσευχόμαστε μαζί σου;

-Βεβαίως, παιδιὰ μου. Ὁ Χριστούλης σᾶς ἀγαπᾷ καὶ θέλει νὰ μιλάτε μαζί Του.

Ἔτσι λοιπὸν, κάναμε συνήθεια καὶ τὸ μεσημέρι προσευχόμαστε ὅλοι μαζί δεκαπέντε-εἴκοσι λεπτὰ καὶ ὕστερα τρῶμε. Ὅταν τὸ βράδυ γυρίσει καὶ ὁ πατέρας τους, καθόμαστε ὅλοι μαζί. Ἄλλοτε διαβάζουμε μαζί βιβλία τῆς Ἐκκλησίας, ἄλλοτε τοὺς διηγοῦμαι ἱστορίες.

Κάποτε μᾶς τυχαίνει κανένας ξένος καὶ μᾶς χαλᾷ λίγο τὴ σειρά. Ὡστόσο, οἱ πιὸ πολλοὶ μᾶς ἔμαθαν καὶ, εἴτε ἔρχονται γιὰ ν’ ἀκούσουν καμιά ὠφέλιμη κουβέντα εἴτε πᾶνε σὲ ἄλλους φίλους τους, ποὺ ταιριάζουν στὰ φρονήματα. Κάποιες φορές κανονίζουμε καὶ μικρὲς οἰκογενειακὲς ἀγρυπνίες.

Τὴν Κυριακὴ, ὅλοι οἰκογενειακῶς θὰ ἐκκλησιασθοῦμε καὶ θὰ κοινωνήσουμε. Μὲ τὴ Χάρη τοῦ Κυρίου, καὶ τὰ παιδιὰ μας προσαρμόσθηκαν καὶ μᾶς ἀκολουθοῦν χωρὶς προβλήματα. Παρόλο ποὺ οἱ φίλοι τους στὸ σχολεῖο δὲ νηστεύουν, ὅμως εὐτυχῶς δὲν παρασύρονται”.

Τελειώνοντας, γράφει αὐτὴ ἡ χαριτωμένη γυναίκα:

“Κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπο κυλᾷ ἡ ζωὴ μας. Ἄν καὶ ἔχουμε πολλοὺς πειρασμοὺς ἀπὸ τὸ φθόνον τοῦ ἐχθροῦ, ὅμως αἰσθανόμαστε ὅτι στὸ σπίτι μας βασιλεύει ὁ Χριστὸς καὶ εἴμαστε πολὺ χαρούμενοι καὶ εὐτυχισμένοι”.

Καὶ καταλήγει ὁ ἁγιασμένος Γέροντας Χαράλαμπος:

“Να, τέκνον, ἓνα παράδειγμα ἀπὸ μέσα στὸν κόσμον, γιὰ νὰ ἐννοήσεις ὅτι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι προσωπολήπτης. Δίνει τὴ χάρη Του παντοῦ.

Πηγή: agiazoni.gr